

Taronja Canimas

En cos petitíssim, al darrere del nou disc d'Eduard Canimas, *Sagrat cor*, hi diu «Al cel hi ha una estrella que cada dia ens diu / Canta i no t'encantis i fem com el riu / Que la mare ens espera». Sembla com si fos el lema, el mantra que vol expandir un dels cantautors gironins de més llarga trajectòria i amb més tendència a encantar-se pels boscos i pels marges, Eduard Canimas (Sant Feliu de Pallerols, 1965). El seu darrer disc arriba després de quatre anys llargs, i amb una transformació que aporta un color nou a l'arc de sant Martí de la cançó d'autor gironina: blau elèctric per a Mazoni, verd bisbalenc per a Sanjosex, blanc lleuger per a Miquel Abras, fúcsia per als Kitsch, vermell catifa per a Josep Thió. De totes totes, el taronja és, d'ara endavant, el color Canimas, no només pel to de safrà del seu compacte, sinó per l'optimisme dinàmic que traspuen tant les cançons com les declaracions que l'artista ha fet arran de la presentació del disc, presentant-se com un ésser renovat, purificat de llasts i d'egos, amb influències de filosofies d'arrel oriental.

Des de Madonna a Debussy, passant pels Beatles, *Hair* o Maria del Mar Bonet, Orient sempre és a punt de donar un cop de mà. A les cruïlles, Orient orienta, i Canimas camina. El seu és com els altres orient: hibridat, vague, irreal, místic a cops i a cops lleu-

Canimas i Costa-Pau

L'atenció que Canimas ha posat sempre en les lletres de les seves cançons li va valdre el reconeixement popular amb el premi Cerverí de Girona el 2003 pel seu *Merry Christmas*. No és contra natura ni de conveniència, doncs, el matrimoni amb el poeta Roger Costa-Pau que va consumir a La Planeta dins la Proposta de Poesia del premi Casero, *Cavada pell*. Tots dos hi van aportar la seva producció més recent. En paraules de Costa-Pau: «Música, veu i poesia, i poemes i cançons es despleguen en uns espais de diàleg buscats bàsicament per a les suggestions, els contrastos i/o les transfusions d'oxígens i de sangs».

DUIXANS

ger, però en tot cas inaudit a les nostres comarques nord-orientals. El seu Orient abasta l'Índia, però també l'Amazònia. Malgrat les sonoritats hindús que hi aporten els tables d'Emilio Hernández, la dilruba i les flautes de Míriam Hernández o les sonoritats *klezmer* del clarinet d'Albert Gumí; malgrat els «Ong Namó Guru Dev» i els «Om Nama Shivaya», el disc participa de l'energia contagiosa, popular i transcultural del món Bollywood. Per què? Perquè parla del costat lluminós de l'existència, perquè el tema central és l'amor, perquè reuneix les parts més digeribles de tradicions llunyanes, perquè setze temes per a un disc és un luxe asiàtic, perquè s'hi practica un eclecticisme amb sentit de l'humor, que converteix per exemple un mantra en un rock. Com ho féu Roger Mas amb el seu *Mística domèstica*, la cançó d'autor es detura en el pop per divertir-s'hi i traspasar-lo. Potser ens hem allunyat molt dels temps de Zitzània, de quan Eduard Canimas llegia i rellegia Nietzsche, escoltava Sisa i Riba. I quin mal hi ha?